

fas walmistud wormi ehet festa sisse joooksma. Üksna ära sohfund ei teadnud naene pois mitte ennast aidata; wimaks joossis ta ometi nuttes tappa, ja tunistas meistrile oma süid üles, selle käest ta Jumala pärast andekandmist palus. Meister aga sai täis tulist viha, tömbas mõega fätte ja pistis pojja sohe läbi. Siis ruttas ta wälja, tahtis näha, mis veel tö jures peasta on ja võttis wormi pärast jahtumist lahti. Kui wormi kere ehet fella fest oli föit lahti ja ümber ära võetud, siis oli fogu sel üksna ilma wigata ja väga heaste walmis walatud. Täis römu pöris meister tappa tagasi, ja niiid vast nägi, mis surja ta teinud oli; öppipois oli furnud. Meister sai linni pandud ja lohtust mõega surma mõistetud. Selle wahé aca sees oli sel juba torni tömmatud. Siis palus se festa walaja väga, fas tema seda au veel enne elu otsa vöiks sohtu herrade käest sada, et seda fella vöiks elistud ja tema fa selle healt kuulda saabs veel enne fui fa surma pannatse. — Kohus lubas seda; ja fest aastat sadik sawad föit sured ühatused Breslau linnas, fui neid sohtu maest wälja wiisse, sellesamma tellaga elistud.

Ühest hirimsast nälja-hädast meie maal.

Lüwlandi-ma förge walitseja Gerhard von Jorke aal oli sange wilja pudus ja veel muud hädad,

önnetused ja wiletsused Vittaus, Sameitis, Semgallie, Wenemaal, nönda fa Liiwi, Eesti ja Kura-maal ja föigis mades ümberlaudu, kus muidu ista rikkad wilja maad olnud. Se Jumala nutlus föige nende häda ja wiletsustega festis linni kolmandama aasta sisse, fest et külm ruffid, odrad ja muud wilja pöldude peal õrawöttis. Se föige pahem aeg aga oli aastal 1315. Siis oli föige nende nimetud mades tallis aeg ehet nälg ni suur, et üks hirmus libe nälja häda töasis, nönda et nüugust pole enne olnud; arutu paljo rahvast läks hullu ehet — surma, löpmata koledad teod said siin ja seäl tehtud. Jerusalennia nutlusest on fullalt tirjutud, aga se oli viit veel wähe selle aegse nälja häda vastu.

Kus waras ülespodud oli (wargad said sel aal enainiste ülespodud), wötsid waesed näijatsed inimesed seda jalaja ö-aeges wöllast maha ja föid selle liha. Neiad föid fa furnud lomi ja föisi mis nad aga fätte said. Palju inimesi jäid nälja pärast tee-äre, ulitjade peale ja macadesse furnud maha, nönda et ei jöudnud nendele enam haudaid teha, waid sured, laiad laewandused said tehtud, kuhu neid furnuid sisje wiati.

Üks mees ja naene föid oma ainsama lapse surnut ja föid sure nälja pärast seda ära. Sedasamma hirmust tegu tegi üks teine paar rahvast oma fahe lapsega; ja sellejärel tahtis mees fa